



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. I. *Mysterium Incarnationis impossibile videtur rationi humanæ, sed facile est amori Dei.*

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

An possibile sit, te unquam admisisse aliquod in mentem dubium, circa magnæ hujus veritatis fidem, quæ hodiè tam manifesta, tamque confirmata est ubivis terrarum? Non est mihi

unicum duntaxat circa illam dubium, sed plura sunt, quæ meum haud leviter perturbant animum, quæque forsitan haud parùm tibi parient difficultatis?

ARGUMENTUM.

Mysterium Incarnationis impossibile videtur rationi humane, sed facile est amori DEI.

ARTICULUS I.

Nullum mihi est dubium de omnipotentia DEI; probè novi, illam cuncta posse, quæ sunt possible: novi tamen etiam, esse quædam taliter ex se ipsis impossibilia, ut non sint intra spheram & potestatem omnipotentia DEI. Omnia, quæ includunt in se ipsis contradictionem manifestam, absolute sunt impossibilia; sicut esset, esse omnia, & esse nihil; esse æternum, & non esse æternum; esse veritatem infinitam, & mendacem; esse immortalem, & mori; esse immutabilem, & mutari. Fateberis mihi, quòd, sicut nihil sit quod magis sit impossibile. Jam non video, quomodo dici possit, DEum esse hominem, absque admissione contradictionis, & evidentium harum impossibilitatum: Nam DEus est omnia, & homo est nihil; hoc ergò est dicere, quòd Omnia sint nihil; DEus est æternus, & homo non est æternus;

hoc ergò est dicere: quòd æternum non sit æternum. DEus est veritas per essentiam, & omnis homo est mendax, juxta Scripturam; hoc ergò est dicere: quòd veritas sit mendacium. DEus est immortalis, & homo est mortalis: hoc ergò est dicere; quòd vita sit mors. Denique DEus est immutabilis, & homo est mutabilissimus: hoc ergò est dicere: immutabilitatem esse mutationem. Quis ergò non videt, DEum quantumvis omnipotentem concordare non posse contradictiones tam evidentes? hinc non parùm admiror, invenire potuisse hominem, cujus impossibilitas tam manifeste apparet.

An ergò ignoras, respondit ipsi Ecclesiasticus, quòd, quando asserimus, DEum factum esse hominem, asserere non velimus, quòd cessaverit esse DEus, & in hominem sit immutatus.

13

Sed

Contradictiones apparentes in mysterio Incarnationis.

Matth.

Non est con-
tradictio, di-
cere Christum
JESUM esse
Deum & ho-
minem.

ad Philipp.
c. 2. v. 7.

Sed credimus duas naturas in u-
nica sola persona CHRISTI
JESU, divinam & humanam,
quarum una non est mutata in
altera; sed ambæ nunquam non
manent distinctissimæ, & una-
quæque proprietates suas retinet
naturales. Positò indubitato hõc
fidei nostræ principiò, ubi est
contradictio, si dicamus, CHRIS-
TUM JESUM esse DEUM
secundum naturam divinam,
& esse hominem secundum na-
turam humanam; velut Deum
esse omnia, velut hominem ef-
fe annihilatum? Dicere insuper,
quòd sit omnia, & quòd sit ni-
hil, non est contradictio; sed est
loqui, sicut magnus locutus est
Apostolus, *seipsum exinanivit*. Ubi
est contradictio, si dicamus, velut
Deum ipsum esse æternum, velut
hominem non esse æternum;
velut Deum esse veritatem in-
finitam, velut hominem non ef-
fe veritatem essentialem (quam-
vis mendax esse non possit, eò
quòd non sit simpliciter homo,
sed Homo-DEUS) velut Deum
esse immortalem, mortalem ef-
fe velut hominem; esse immu-
tabilem velut Deum, sed muta-
bilem velut hominem; esse o-
monipotentem & infinitum,
esse immensum, & includi in
parvo loco? Quis diffitebitur,
in omnibus his nullam inveniri
contradictionem;

Est quidem verum, quòd, cum
duæ naturæ inseparabiliter sint
unitæ in adoranda persona Chri-
sti JESU unione tam intima, ut
duæ non sint, nisi una eadem-
que persona, fermè contingat
illis, quod personis conjugatis,
quæ in virtute sacri vinculi ipsas
unientis non censentur mihi una
eademque res, ita, ut omnia bo-
na mariti attribuantur uxori, &
omnia bona uxoris attribuantur
marito. Hic omnes imbecillita-
tes humanæ Deo, eò quòd de-
sponsaverit sibi nostram natu-
ram; Et omnes perfectiones
Dei attribuuntur homini, eò
quòd humanitas nostra sit velut
sponsa divinitatis, cum ambæ
naturæ non sint, nisi una ead-
demque persona. Dicitur libe-
rè, quòd Deus sit homo, & ho-
mo sit Deus; quòd Deus sit in-
fans unius diei, & homo sit Deus
æternus, quòd homo sit omni-
potens, & Deus sit infirmus;
quòd homo sit immortalis, &
Deus sit mortalis. Unico ver-
bo, omnia fiunt tam commu-
nia, tamque reciproca inter has
duas naturas, mediante ineffa-
bili hac unione, ut nihil dici
possit de una, quod etiam dici
non possit de altera, modò con-
siderentur semper velut unitæ in
persona Verbi.

Sed melius addisces arcana
profundi hujus Mysterii & ma-
gno S. Augustino in aliquo tra-

Statu TraGatu

Natura
na & divi
obtinere
communi-
nem bon-
rum pera-
nem hypo-
tricam.

S. Augusti-
divine hui-
plicat My-
rium Incar-
tionis.

Etatu super Joannem, ubi sic loquitur: Agnoscimus duas substantias in Christo Jesu; divinam, per quam aequalis est patri; & humanam, per quam minor est patre. Ambae simul unita non faciunt duos, sed unum solum Christum Jesum: Nam sicut caro humana & anima rationalis simul unita non faciunt nisi unum hominem: sic natura humana & natura divina simul unita in persona Verbi, non faciunt nisi unum solum Christum Jesum Deum - Hominem. Et si queras: Quid est denique Christus Jesus? Est Deus, anima rationalis, & corpus humanum. Nos agnoscimus Jesum Christum in omnibus his, & in quolibet eorum.

Quis est ille, per quem mundus factus est? Est Jesus Christus? sed secundum divinitatem suam. Quis est, qui oblatu est Pilato, ut condemnaretur ad mortem? Et idem Christus Jesus; sed secundum Humanitatem suam. Agnoscimus etiam illum secundum quamlibet partium Humanitatem hanc componentium. Quis est ille, qui non derelictus est in inferno (id est, in limbo) quod descendit tempore mortis sua? Est Christus Jesus; sed solum secundum animam suam. Et quis est, qui tribus diebus permansit in sepulchro? Est idem Christus Jesus; sed solum secundum corpus suum. Sic in omnibus his tribus agnoscimus Jesum Christum: sed non nisi unicus solus est Jesus Christus, & unicus solus Salvator animarum nostrarum.

Qui bene comprehendet su-

blimem hanc S. Augustini Theologiam, facillimè conciliabit omnes apparentes contradictiones, quas reperire est in Sacra Scriptura, in Prophetis, & in Sanctis Patribus, qui videntur saepissimè sibi adversari, quando loquuntur de Christo Jesu, quorum hi loquuntur de ipsius excellentiis, alii de ipsius abjectionibus; hi enarrant ipsius gloriam, alii evulgant ipsius ignominias; hi affirmant, ipsum nosse omnia; alii asserunt, ipsum certa quaedam ignorare; hi tenent, ipsum idem omninò esse cum Deo Patre suo, alii sentiunt, ipsum servum esse Dei Patris sui: Et omnia haec tam benè concordantur, ut nihil contradictionis hic sit, eò quòd modò sermo fiat de ipsius divinitate, & modò de ipsius Humanitate, modò de ipsius anima, modò de ipsius corpore. Non enim te latet, ad constituendam veram contradictionem, quæ absolutam post se trahit impossibilitatem, requiri affirmationem & negationem rei ejusdem, eodem tempore & eadem ratione.

Uterius progredior, pergit Ecclesiasticus, & dico, quòd, si ex suppositione viderem impossibilitatem aliquam in hoc mysterio tam evidentem, tamque manifestam, ut naturalis meus intellectus illam negare non pos-

Quomodò facile concordari possint omnes apparentes contradictiones Mysterii Incarnationis.

Credendum est, quòd non comprehendimus.

Naturali
a & divi
bincit
omni
em bou
um per
em hyp
icam.

Augusti
vime
icat My
um Inc
onis.
ra Etat

Joan. c. I.
v. 14.

Tertullianus
De Carne
Christi,

Impossibilitas
apparens in
mysteriis fi-
dei, est opti-
ma probatio,
quod sint ve-
ra.

posset, non haberem rationem credendi potius rationi meæ, quàm veritati æternæ, quæ certum me facit, id esse verissimum, quod falsum mihi videtur ac impossibile. Quando lego magna hæc verba, quibus totum concussum est universum, dum exarata fuere à sancto Joanne in principio sui Evangelii: *Verbum Caro factum est*; tremore ac reverentiâ me concutit hujus tonitru veritatis, nec facultatem meo permittit intellectui, ut formet desuper quæstionem, an sit possibilis, cum obligatus sim mille dare vitas, si haberem illas, ad propugnandum, ipsam esse infallibilem. An, dum non comprehendo veritatem ore proprio Dei revelatam, verum ex eo sit ipsam veritatem non esse? Ex adverso prorsus concludendum mihi est cum Tertulliano: *Certum est, quia impossibile.* Quanto plus res mihi videtur impossibile, tantò magis certus sum, ipsam veram esse, eò quod impossibile sit intellectui humano invenire illam ex seipso, cum impossibile ipsam judicet; Et magis adhuc impossibile stabilire & proponere illam mundo, velut veritatem, cum nullas ipsam stabilendi, sed potiùs oppugnandi habeat rationes; absolutè autem impossibile illam credendam persuadere infinitæ hominum sapientum multitudini, qui ma-

gna cum submissione per cuncta sæcula receperunt ipsam. Impossibilitas apparens est argumentum & probatio veritatis certæ in rebus Dei, quæ receptæ sunt à cunctis hominibus.

Quando video Deum meum pro me facere talia, quæ humanæ rationi videntur impossibilia, agnosco ex hoc suorum excellentiam donorum, quæ omnes transcendunt cogitationes hominum. Quanto plùs meus intellectus se impotentem experitur ad illa capienda, tantò magis dilatatur, & attollitur cor meum, ut in majores & ampliores se effundat gratitudinis affectus. Ita, mi Deus! probe novi, nihil tibi esse impossibile, nisi quod volueris facere. Sed an dubitare possum, quin volueris dare mihi in tempore, cum certus sim, quod dare velis te mihi in æternitate? An dubitare possum, quin descendere volueris amore mei in terras, cum noverim, quod elevare me velis ad te usque in cælos? An dubitare possum, quin vestire te volueris humanis meis miseris, amore mei factus homo, cum vestire me velis divinis tuis fulgoribus, & reddere me participem ejusdem vitæ, ejusdemque, qua ipsemet refulges, gloriæ?

Sed quomodo dulcem haberemus fiduciam, consolantem nos in exilio nostro, nisi habeamus

Tertul-
de car-
Christi

Qui n-
Jesum
stum,
toti u-
spem
firmam

Quid fieri
reddat
Mysterii
carnatione

S. Au-
Psal-
v. 14.

mus illum, qui firmissimum ip-
sius est fulcrum DEUS factus
homo? Si quis mihi hanc felici-
tatis meæ tollere vellet scaturi-
ginem, dicerem ipsi, quod Ter-
tullianus Marcioni: *Parce unica
spei totius orbis.* Crudelis, ne
mundo expellas spem unicam
mortalium cunctorum; relinque
nos in possessione Dei. Hominis,
nec separa ex tua malitia, quod
DEUS conjunxit ex suæ abun-
dantia bonitatis. Quod lucrum
accrescit tibi, dum credis, vel
DEUM non esse hominem, vel
hominem non esse DEUM in
persona Christi JESU? An me-
tuis, quod DEUS videretur nimis
bonus, tuumque cor urgeretur
nimium ad amandum illum, si
credas firmiter, ipsum factum
esse hominem ex amore erga
te? Vel an metuis, quod nimis
honoratus esset homo, nimisque
obligatus ad vivendum vitâ di-
vinâ, si credas ipsum verum esse
DEUM? An sufferre ergo non
potes, quod infinita ratione bo-
nus sit DEUS & amoris abripia-
tur excessu tibi incomprehen-
sibili? aut tolerare non potes,
quod infinita ratione bonus sit
homo, ex eo, quod habeat tam
bonum DEUM, ipsum amet, ipsi
adhæreat, ipsumque possideat in
æternum.

S. Aug. in
Psalm. 67.
v. 14.

Ne alleges, quæso, impossibi-
litate, quæ locum non habet
in amore; tam procul abest esse

quidquam impossibile ipsi, ut ne
quidem unquam experiatur dif-
ficultatem: *Amanti nihil difficile.*

Quoties experientia didicisti, nihil est im-
quod, quando amasti ardentem, possibile a-
omnia tibi visa sint tam facilia, mori DEI er-
ut voluptatem caperes in vin- ga hominæ,
cendis ipsis difficultatibus, quæ
absque amore visæ tibi fuissent
impossibiles. Si ergo amor ac-
census conficere posse videtur
id, quod est impossibile in men-
te tua, sicut credis in vita ma-
gnorum Sanctorum, quorum
imitari opera putamus esse im-
possibile, eò quod non ita ame-
mus, sicut amarunt ipsi: Non-
ne fateberis, quod maximus, qui
cor alicujus creaturæ afficere
potest, amor, non sit nisi atomus
in comparatione cum immensa
hac fornace amoris dominantis
in corde DEI, velut in omnium
amorum principio? Et quando
attentè hanc ponderaveris veri-
tatem, cogita tecum ipse, an ali-
quid impossibile esse possit tam
ingenti amori. Interroga ipsum,
si velis: an invenis, esse tibi im-
possibile factû, ut DEUS sit ho-
mo, & homo sit DEUS, ô amor
divine! respondebit tibi: Non
solum mihi non est impossibile,
sed tam facile, tamque jucun-
dum, ut meas in eo constituam
delicias, si eò usque annihilarem
me, eò quod amem te: *Delicia* Prov. c. 8.
mea esse cum filiis hominum. v. 31.

K

Sed,

Difficultates
quas experi-
mur in servi-
tio DEI, de-
monstrat no-
bis, quod non
amemus DE-
um.

Sed, si verum est, anima mea, omnia facilia esse, imò etiam jucunda amanti; unde oritur, omnia difficilia tibi videri in servitio DEI, nisi ex eo, quod nullo prosequaris ipsum amore? Anima, quæ amat Christum Jesum, tam ingentem experitur sympathiam erga adorandum cor ipsius, ut amet omnia, quæ amantur ab ipso: cruces, persecutiones, paupertas, dolores, humiliationes, quæ horrore sunt naturæ, tam jucundæ videntur ipsi, ut maxima ex illis perfundatur voluptate, eò quod amata fuerint ab ipso, quem amat ipsa. Quamdiu non alium fovemus in corde nostro amorem, quam amorem proprium, &

mundi spiritum, credimus impossibile esse, amare hæc omnia, quæ lethalem nobis pariunt aversionem. Sed anima, quæ amare incipit Christum Jesum, incipit dicere: nihil difficile est amanti: Illa, quæ amat amplius dicit: nihil est difficile amanti. Et illa, quæ amat perfectè, dicit liberè: Omnia facilia sunt, omnia jucunda amanti: Illa cum voluptate amplectitur illa omnia, quæ videt dilectum suum amore sui fuisse amplexum: *Delicia mea*, inquit, *esse cum Filio DEI*. Tuæ sunt deliciae, amabilis mihi Jesu, esse mecum in meis miseriis, & deliciae meæ sunt, esse tecum in tuis, quia amo te.

ARGUMENTUM.

Quomodo videre possimus hodie indubitam veritatem Incarnationis Filii DEI?

ARTICULUS II.

ABundè est, interpellat ipsum Medicus, probè video, non mensurari opera DEI imbecillitate rationis nostræ humanæ, sed immensa amoris ipsius magnitudine, quæ dubitari non permittat, quin ex suæ abundantia bonitatis eò usque se poterit demittere, ut factus sit homo ex amore hominum. Siquidem verissimum esse teneo illud Tertulliani effatum: *DEO nihil impossibile, nisi quod non vult*; Assen-

Tertullianus
de carne Christi

tior, quòd, si facere voluerit, id potuerit: sed quando ad credendum inducere me ipsum volo, quòd id voluerit, quòd id fecerit, idque verum sit; nescio quem in anima mea experior horrorem, videns, quòd tota Christianorum Religio innitatur firmæ huic fidei, quòd DEUS omnipotens, quem adorant, factus sit infans, paulatim formatus in utero matris aliorum more infantium; captivus in obscuro hoc car-

Stupendum
est voluisse
DEUM fieri
hominem.

Magis
pendur
huc vi
Deum
nem v
voluiff
vixit.